

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/87/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216010684
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bernát
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4216010684.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bernáta a členov senátu JUDr. Zity Matyóovej a Mgr. Adriany Némethovej, v trestnej veci odsúdeného C. A., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného C. A. proti uzneseniu Okresného súdu Komárno (ďalej len „súd prvého stupňa“) z 18.05.2017, sp. zn. 11Nt/22/2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre 31. augusta 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku s a sťažnosť odsúdeného Tibora Blaha z a m i e t a .

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa konajúci samosudcom na verejnom zasadnutí uskutočnenom 18.05.2017, napadnutým uznesením podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku nezistiac podmienky obnovy konania ustanovené v § 394 odsek 1 Trestného poriadku zamietol návrh (z 30.11.2016 doručený súdu prvého stupňa 05.12.2016) odsúdeného C. A. (ďalej len „odsúdený“) na povolenie obnovy konania (ďalej len „návrh“), ktoré sa skončilo trestným rozkazom súdu prvého stupňa z 02.03.2010 sp. zn. 11T/24/2010, ktorý bol odsúdenému doručený 22.04.2010 a 03.05.2010 nadobudol právoplatnosť (ďalej len „právoplatný trestný rozkaz“ a prejednávaná vec“).

Napadnuté uznesenie bolo odsúdenému, jeho obhajkyňi a prokurátorovi Okresnej prokuratúry Komárno oznámené vyhlásením na verejnom zasadnutí súdu prvého stupňa uskutočnenom 18.05.2017 v ich prítomnosti, ihneď po ktorom oznámení, teda včas, podal odsúdený proti napadnutému uzneseniu sťažnosť, ktorú do konania neverejného zasadnutia Krajského súdu v Nitre (ďalej len „nadiadnený súd“) neodôvodnil a to ani sám, ani prostredníctvom ustanovenej mu obhajkyne, hoci im obom bol rovnopis napadnutého uznesenia 12.06.2017 resp. 13.06.2017 doručený a súd prvého stupňa sa pokúsil komunikáciou s obhajkyňou odsúdeného (a tá s odsúdeným) písomné odôvodnenie včas proti napadnutému uzneseniu podanej sťažnosti zadovážiť.

Nadiadnený súd, ktorému súd prvého stupňa predložil prejednávanú vec na rozhodnutie 18.08.2017, pri rozhodovaní o sťažnosti odsúdeného podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému tento sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia.

Podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom nepomere s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od

uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 396 odsek 2 Trestného poriadku v neprospech obvineného môže návrh na povolenie obnovy konania podať len prokurátor.

Podľa § 399 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania odmietne, ak bol podaný neoprávnenou osobou.

Podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Plnením svojej prieskumnej povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku nadriadený súd zistil, že v odôvodnení napadnutého uznesenia (§ 172 odsek 2 Trestného poriadku) uvedené skutočnosti, ktoré súd prvého stupňa považoval za dokázané, sa opierajú o na verejnom zasadnutí vykonané dôkazy a úvahy, ktorými sa súd prvého stupňa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov sú správne a to tak pokiaľ ide o zistenie, že:

- boli splnené všetky podmienky a predpoklady ustanovené v § 42 odsek 1 Trestného zákona na uloženie odsúdenému právoplatným trestným rozkazom súhrnného trestu (podľa zásad uvedených v § 41 odsek 1 Trestného zákona) so zrušením podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona výroku o treste, ktorý mu bol uložený iným, už 01.03.2010 pod sp. zn. 1T/178/2010 súdom prvého stupňa vydaným (odsúdenému 27.03.2010 doručeným) trestným rozkazom, ktorý nadobudol právoplatnosť 10.04.2010 (ďalej len „skorší právoplatný trestný rozkaz“);

- súd prvého stupňa sa o vydaní skoršieho právoplatného trestného rozkazu dozvedel až po tom (zrejme 10.04.2010), čo v prejednávanej veci vydal právoplatný trestný rozkaz (02.03.2010), ktorý však nadobudol právoplatnosť (03.05.2010) v dôsledku toho, že žiadna z na to oprávnených osôb nepodala v lehote osem dní od doručenia jej jeho rovnopisu, proti nemu odpor (355 odsek 1 Trestného poriadku);

- odsúdenému by v prejednávanej veci právoplatným trestným rozkazom bol ukladaný súhrnný trest odňatia slobody podľa trestnej sadzby (zhodne v § 212 odsek 2 aj v § 348 odsek 1 Trestného zákona) ustanovenej až na dva roky, avšak po zvýšení jej dolnej hranice o jednu tretinu s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona (po zistení poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno l/ Trestného zákona a priťažujúcich okolností uvedených v § 37 písmeno h/, písmeno m/ Trestného zákona) na osem mesiacov, pričom takýto súhrnný trest odňatia slobody by s poukazom na ustanovenie § 42 odsek 2 veta druhá Trestného zákona nemohol byť miernejší ako trest uložený mu skorším právoplatným trestným rozkazom (pätnásť mesiacov odňatia slobody so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia), z ktorých všetkých dôvodov by bolo možné považovať právoplatným trestným rozkazom odsúdenému uložený trest pokiaľ ide o druh (s podmiennečným odkladom výkonu), ale napokon aj výmeru (osem mesiacov) nielen za zjavne nepomerný k pomerom odsúdeného ako páchatel'a, ale aj za zrejme rozporný s účelom trestu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 394 odsek 1 Trestného poriadku, avšak v oboch prípadoch nie v prospech, ale v neprospech odsúdeného, ktoré skutočnosti (ako aj právne úvahy, na základe ktorých ich treba posudzovať) sú o to dôležitejšie, že v prípade odsúdenia právoplatným trestným rozsudkom sa v dôsledku neurobenia rozhodnutia podľa § 50 odsek 4 Trestného zákona do jedného roka od uplynutia skúšobnej doby (§ 50 odsek 5 Trestného zákona) na odsúdeného podľa § 50 odsek 7 Trestného zákona hľadá, ako keby nebol odsúdený.

Plnením svojej prieskumnej povinnosti nadriadený súd tiež zistil, že v odôvodnení napadnutého uznesenia (§ 172 odsek 2 Trestného poriadku) uvedené skutočnosti (ktoré súd prvého stupňa považoval za dokázané) sa opierajú o na verejnom zasadnutí vykonané dôkazy a úvahy, ktorými sa súd prvého stupňa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov nie sú úplné, pretože z (ako to vyplýva z aktuálneho odpisu z registra trestov, ktorý listinný dôkaz súd prvého stupňa na verejnom zasadnutí v prejednávanej veci podľa § 269 Trestného poriadku vykonal prečítaním) je zrejme, že navyše:

- aj vo vzťahu k výroku o treste uloženom odsúdenému právoplatným trestným rozkazom Okresný súd Galanta trestným rozkazom vydaným 09.02.2012 pod sp. zn. 1T/26/2012 podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu;

- vo vzťahu k výroku o treste uloženom odsúdenému skorším právoplatným trestným rozkazom súd prvého stupňa trestným rozkazom vydaným 14.05.2010 sp. zn. 1T/1/2010 rozhodol o upustení od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona a rozsudkom z 24.02.2011 sp. zn. 2T/125/2010 ho v rámci uloženia súhrnného trestu podľa § 42 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona dokonca zrušil (a následne podľa § 44 Trestného zákona rozsudkom z 22.09.2011 sp. zn. 15T/60/2010, rovnako ako Okresný súd Galanta vyššie uvedeným trestným rozkazom vydaným 09.02.2012 pod sp. zn. 1T/26/2012 upustil od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu resp. aj vo vzťahu k výroku o treste rozsudku súdu prvého stupňa z 24.02.2011 sp. zn. 2T/125/2010);

- v dôsledku ktorých (po vydaní právoplatného trestného rozkazu v prejednávanej veci a skoršieho právoplatného trestného rozkazu) vydaných právoplatných rozsudkov a trestných rozkazov by vyššie uvedenú (či akúkoľvek inú vyskytnuvšiu sa a nimi nenapravenú) chybu pri ukladaní súhrnného trestu v prejednávanej (alebo v niektorej inej, vyššie označenej trestnej) veci bolo možné napraviť iba dovolaním, podmienky a predpoklady ktorého mimoriadneho opravného prostriedku sú upravené v § 368 až 392 Trestného poriadku (teda iba v prípade zistenia niektorého z jeho dôvodov uvedených v § 371 odsek 1 písmeno h/ alebo písmeno i/ Trestného poriadku a v naposledy označenom prípade iba za predpokladu, že s poukazom na ustanovenie § 371 odsek 5 Trestného poriadku a contr. zistené porušenie zákona zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného, k čomu, zvlášť nie v neprospech odsúdeného, zo všetkých vyššie uvedených dôvodov zrejme nedošlo.

Plnením svojej, z ustanovenia § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti mal nadriadený súd za to, že vyššie (a napokon aj v odôvodnení napadnutého uznesenia) uvedeným skutkovým zisteniam a právnym úvahám by zodpovedalo odmietnutie návrhu odsúdeného (na povolenie obnovy konania v prejednávanej veci) podľa § 399 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku (povolenie obnovy by bolo v neprospech odsúdeného a preto bol osobou oprávnenou na jeho podanie iba prokurátor) a nie jeho zamietnutie podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku (pre nezistenie podmienok obnovy konania ustanovených v § 394 odsek 1 Trestného poriadku) ako výkonom napadnutého uznesenia rozhodol súd prvého stupňa. Túto chybu však nadriadený súd postupom podľa § 194 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku sám napraviť nemohol (ani postupom podľa § 194 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku jej nápravu v novom konaní súdu prvého stupňa uložiť), pretože tomu bránilo ustanovenie § 195 odsek 1 (a odsek 3) Trestného poriadku, lebo by išlo o zmenu napadnutého uznesenia v neprospech odsúdeného, ktorý je osobou, ktorá sťažnosť proti nemu podala.

Podľa 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Podľa § 194 odsek 1 Trestného poriadku, ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie,

- rozhodne vo veci sám (písmeno a/),

- uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol, s výnimkou rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 72 odsek 1 písmeno a/, písmeno d/ a písmeno f/, rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd prvého stupňa rozhodol o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste podľa § 76 odsek 3 alebo 4, rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o pokračovaní v ochrannom liečení, prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, ak predseda senátu rozhodol pred ukončením výkonu trestu podľa § 446a odsek 3 alebo 4 a rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o návrhu na umiestnenie odsúdeného v detenčnom ústave podľa § 462 (písmeno b/).

Podľa § 195 odsek 1 Trestného poriadku orgán rozhodujúci o sťažnosti nemôže z jej podnetu zmeniť uznesenie v neprospech osoby, ktorá sťažnosť podala alebo v ktorej prospech bola sťažnosť podaná.

Podľa § 195 odsek 3 Trestného poriadku ustanovenie odseku 1 platí primerane aj pre orgán, ktorému bola vec prikázaná na nové prejednanie a rozhodnutie.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy, nadriadený súd nezistiac relevantný dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia a na iné rozhodnutie o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania v jeho prospech, sťažnosť odsúdeného podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 185 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku).